

SADRŽAJ

1. UVOD.....	3
2. SAGLASNOST	
VOLJA.....	5
2.1. POJAM I ELEMENTI	
VOLJE.....	5
2.2. VOLJA I IZJAVA	
VOLJE.....	6
2.2.1.	
Ponuda.....	6
2.2.2. Prihvat	
ponude.....	6
2.3. NEDOSTACI UGOVORNE	
VOLJE.....	7
2.3.1.	
Zabluda.....	7
2.3.2.	
Prevara.....	8
2.3.3.	
Prinuda.....	8
3. PREDMET	
UGOVORA.....	8
3.1. Mogućnost predmeta	
ugovora.....	9
3.2. Dopuštenost predmeta	
ugovora.....	9
3.3. Određenost predmeta	
ugovora.....	9
4.	
KAUZA.....	10
5. VRSTE	
UGOVORA.....	11
5.1. Podela prema zakonskoj	
uređenosti.....	11
5.2. Podela prema potrebnoj	
formi.....	11
5.3. Podela prema rasporedu prava i	
obaveza.....	12
5.4. Podela prema izvesnosti	
prestacije.....	12
5.5. Podela prema	
licima.....	13
5.6. Podela s obzirom na	
trajnost.....	13
6. ZNAČAJ	
UGOVORA.....	14
REFERENCE.....	15

1. UVOD

Prema tradicionalnom shvatanju ugovor je saglasnost volja dva ili više lica kojom se postiže neko pravno dejstvo. To je opšti pojam ugovora koji je svojstven ne samo u obligacionom pravu, već i drugim granama prava u kojima se javlja.

U obligacionom pravu on predstavlja izvor obligacija. Putem ugovora obligacije nastaju i to je njegovo osnovno obeležje u obligacionom pravu. Međutim, njime se mogu i menjati već postojeći obligacioni odnosi između određenih lica, a isto tako mogu se i gasiti. Svi ovi ugovori imaju prvenstveno imovinski karakter, što ih u dobroj meri razdvaja od ugovora drugih grana prava.

Još u najstarijem rimskom pravu, u vremenu u kome se ugovor kao pravna institucija kao opšti izvor obligacija nije u potpunosti iskristalizovao, postojalo je shvatanje da obavezu zasniva određeno spoljno, vidljivo, unapred propisano ponašanje stranaka. Odatle i potiče staro pravilo forma dat esse rei. Prema sadržaju ove sentence, suština stvari, odnosno obaveza, određuje forma. Drugim rečima, ugovor ne nastaje na osnovu namere ili volje ugovornih strana, već na osnovu ispunjenja zahteva forme.

Postoje razni nazivi kojima se obeležava saglasnost volja dva ili više lica kojom se postiže neko pravno dejstvo. Najopštiji, i kod nas najčešći naziv je ugovor. On ima svoj koren u rimskom nazivu contractus. U francuskom pravu pravi se razlika između konvencije i ugovora u tom smislu što se konvencija shvata kao genus, a ugovor kao species (ova razlika se zasniva na odredbi Francuskog građanskog zakonika prema kojoj je ugovor takva konvencija kojom se jedno ili više lica obavezuju prema jednom ili više drugih da nešto daju, učine ili ne učine).

Ugovor se uvek zasniva na načelima autonomije volje i konsenzualnosti. Autonomija volje predstavlja

mogućnost da se zaključi ili ne zaključi neki ugovor, a načelo konsenzualnosti se izražava u mogućnosti strana da ugovor zaključe prostom saglasnošću strana.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com